

**ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2022
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ, ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ & ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΡΕΝΤΗ
Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ι.ΚΛΗΡΟ & ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΗ ΛΑΟ ΤΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ**

Άδελφοί, Συλλειτουργοί και τέκνα εν Κυρίω,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !

Όλα οδηγούνται και όλα οδηγούν προς ένα έσχατο τέλος, προς την όριστική τελείωση. Είναι ή ανάσταση τών νεκρών, δύναμι τής Αναστάσεως του Χριστού, ως νίκης πάνω στον θάνατο, τό κορυφαίο γεγονός τής πίστεως και συνεπώς ή κορυφαία βαθμίδα τής κλίμακας τής ανόδου μας προς τό Άγιο Πάσχα, κορυφαία Ωδή Αναβαθμών ενός θαύματος, πού βιώνεται ως «έορτή έορτών και πανήγυρις πανηγύρεων». Ό Χριστιανός, αυτός πού βαπτίστηκε στό μυστήριο του θανάτου και τής Αναστάσεως του Χριστού, δέν θέτει κάποιους μεγάλους ή μικρούς σκοπούς, δέν βάζει κάποιους μακροχρόνιους ή μικροχρόνιους στόχους για τή ζωή του. Κανείς έγκόσμιος σκοπός ή στόχος δέν έχει μέσα του τό τέλος. Τό πλήρωμα, από τό όποιο και προς τό όποιο κινείται ή ανθρώπινη καρδιά. Ό,τι στό παρόν επιδιώκει ό άνθρωπος, είναι πάντοτε

σχετικό, μή δυνάμενο νά ἀπαντήσῃ στό ἐρώτημα περί τῆς ὀριστικῆς ἐλευθερίας, τῆς διαρκοῦς ὁδεύσεως του πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ, τὴν πατρίδα τῆς ὀριστικῆς ἐλευθερίας.

Εἶναι βασανιστικό γιὰ τὸν ἄνθρωπο, νά ἐγκλείεται στοὺς κύκλους τῶν μικροτελειοτήτων του, ἢ νά καταπνίγεται στίς ἀτέλειες ἐνός βίου, στερουμένου τῶν μελλουσῶν ἐλπίδων. Εἶναι ἄθλιος καὶ ποταπός, ἐκεῖνος πού προσπαθεῖ νά ἐξαντλήσῃ τό ἀνθρώπινο μυστήριο στίς προοπτικές τῆς παρουσίας ζωῆς. Μόνο ὁποῖος προσδοκᾷ ἐν γνώσει τὴν Ἀνάσταση ὡς ὀριστικὴ τελείωση, ὡς ὀλοκλήρωση τῶν πάντων, γνωρίζει τὸν πραγματικό σκοπό, τό τέλος τῆς δημιουργίας τῶν ὄντων.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι κατὰ κάποιο τρόπο μιά ἐπίδειξη τῆς θείας Παντοδυναμίας καθ' ἑαυτήν, πού καθηλώνει τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ δυναμικός πυρήνας τῆς ἀναστάσεως τῶν πάντων, τό χάρισμα «μῆς δυνάμεως ζωῆς ἀκαταλύτου» (Ἑβρ. 7, 16), στήν ὁποία θεμελιώνεται ἡ βέβαιη προσδοκία καὶ τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως.

Ἄν δέν κατέχουμε τὴν ἀπόλυτη πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός ζεῖ καὶ ἐμεῖς θά ζήσουμε, ἢ ὅτι «Χριστός ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν

κεκοιμημένων ἐγένετο», τότε τό «χριστιανικό» Εὐαγγέλιο, τό ἐσχατολογικό πλήρωμα, μεταβάλλεται σέ ὑπόσχεση μιᾶς καλύτερης ἐγκοσμιοκρατικῆς, θνητῆς ζωῆς καί τό κορυφαῖο «χριστιανικό» γεγονός, ἡ Ἀνάσταση, ὡς ἡ καινή, ἡ ἀθάνατη ζωή, ἐκφυλίζεται σέ μεταφυσικό ἄνοιγμα ἢ παγανιστικό σύμβολο.

Ἡ Ἀνάσταση, ὅπως καί ὁ Σταυρός, δέν εἶναι ἰδεολογικά ἢ φιλοσοφικά ζητήματα, ἀλλά ἀποκαλύψεις τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ Θεοῦ πρός τούς πάντες καί τά πάντα. Τό Πάσχα δέν εἶναι μόνο ἡ ἀνάμνηση τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἐπίσης ἡ μαρτυρία καί ἡ ἐγγύηση, ὁ τύπος τῆς δικῆς μας παγκόσμιας ἀναστάσεως ἐν Χριστῷ, ἡ γιορτή τῆς δικῆς μας συμμετοχῆς στό Πάσχα τοῦ Χριστοῦ. Γιατί, τόν καθένα ἀπό μᾶς, τό Βάπτισμα μᾶς ἔχει μῆσει στό προσωπικό μας Μέγα Σάββατο: «ἀπεθάνετε καί ἡ ζωή ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ»(Κολ. 3,3), ὅπως λέγει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί παραμένει μαζί μας γιά πάντα, καί συνεπῶς τίποτε δέν μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη Του, ὅπως τή ζοῦμε στήν Ἐκκλησία.

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι τό ἀπολύτως καθαρὸ καί φωτεινὸ μυστήριο, πού συνυφαίνεται μέ τήν

όριστική σωτηρία τῆς δημιουργίας. Εἶναι συνεπῶς θεμελιῶδες γιά τήν πίστη καί τή σωτηρία τῆς δημιουργίας. Εἶναι συνεπῶς θεμελιῶδες γιά τήν πίστη καί τή σωτηρία μας νά μή θεωροῦμε τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὡς ἕνα μετέωρο ἤ αἰωρούμενο φαινόμενο μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς, ἀλλά νά τή βιώνουμε καί νά τήν ἐορτάζουμε ὡς νίκη τῆς ἀγάπης ἐπί τοῦ θανάτου, ὡς χαρά πού ἦλθε στόν κόσμο διά τοῦ Σταυροῦ, τῆς καταδίκης τῆς καταδίκης μας, τοῦ δώρου τῆς συγγνώμης καί τῆς ἐλευθερίας, τῆς ζωῆς καί τῆς ἀθανασίας. Ὁ Σταυρός σχίζει τήν ἱστορία, ὡς ποτέ ἡ ράβδος τοῦ Μωϋσέως τή θάλασσα, στά δύο· σέ ἱστορία πρό τοῦ Σταυροῦ καί σέ ἱστορία μετά τόν Σταυρό.

Αὐτό, πού γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔχει τίς ρίζες του στόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Δέν ὑπάρχει Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ παρά μόνο διά τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, καί δέν ὑπάρχει Σταυρός τοῦ Χριστοῦ παρά μόνο διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Χωρίς τήν Ἀνάσταση, ὁ Σταυρός εἶναι μάταιη ὀδύνη (ἐπιβεβαίωση τοῦ θανάτου) ἢ ἀπλή πολιτική, καί χωρίς τόν Σταυρό ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἕνας δοκητισμός ἢ ρομαντισμός. Ἡ ὁδός τῆς ὀρθόδοξης εὐσέβειας δέν τελευτᾷ τή Μεγάλη Παρασκευή, σέ κάποιο μυστικισμό τοῦ πάθους, ἀλλά κορυφώνεται τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα, στό φῶς τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως. Τό Μέγα

Πάσχα είναι τό μέγα θαῦμα, πού πληρώνει τήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὑπερβαίνοντας κάθε ἀνθρώπινη δικαιοσύνη. Χωρίς τήν κατάργηση τοῦ θανάτου ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, χωρίς δηλαδή τήν Ἀνάστασή Του, ὁ Χριστός θά παρέμενε ἕνας κοινός ἐπαναστάτης, ἕνας ἥρωας ξεπερασμένος καί ἀπογοητευτικός, πού ἀγωνίστηκε διά τῶν θαυμαστῶν του, νά ἀλλάξει κάποιες κοινωνικές δομές, ἐνῶ ὁ θάνατος θά παρέμενε ἀνέγγιχτος καί ὁ Ἄδης ἀσύλητος. Στή Λειτουργία τῆς Ἀναστάσεως καί σέ κάθε Λειτουργία, ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως, ὑμνοῦμε τόν Σταυρό ὅταν δοξάζουμε τήν Ἀνάσταση, καί δοξάζουμε τήν Ἀνάσταση ὅταν ὑμνοῦμε τόν Σταυρό.

Κατ' ἀνάλογο τρόπο, δέν μπορούμε νά μιλοῦμε γιά τήν Ἀνάσταση ἢ τήν αἰώνια ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τήν τέλεια ἐλευθερία του, ἂν πρῶτα δέν μιλοῦμε γιά τόν θάνατο του, τήν τέλεια δουλεία του. Καί αὐτά βέβαια μέσα στήν ἄβυσσο τοῦ μυστηρίου τῆς πίστεως, τῆς κοινωνίας μας μέ τόν Χριστό καί τῆς ζωῆς μας κατά Χριστόν στό ἐκκλησιαστικό σῶμα Του. Ἡ κατάργηση τοῦ θανάτου καί ὁ θρίαμβος τῆς Ἀναστάσεως δέν εἶναι γεγονότα ἐνός ἀναμενομένου ἱστορικοῦ τέλους, ἀλλά γεγονότα ἐσχατολογικά, συντελούμενα ἐντός τοῦ ἱστορικοῦ παρόντος, γεγονότα δηλαδή κατακλυζόμενα ἀπό τήν τελειότητα καί πληρότητα τῶν Ἑσχάτων. Πῶς

μπορεῖ κανείς, ὅταν σ' αὐτή τή ζωή δέν ξέρει τίποτε γιά τήν Ἀνάσταση, νά περιμένει νά τήν ἀνακαλύψει καί νά τήν ἀπολαύσει μετά τόν θάνατό του; Εἶναι σημαντικό ὅτι ἡ ἀπιστία ταυτίζεται μέ τήν ἄγνοια τῆς Ἀναστάσεως, καί ἡ μόνη ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀναισθησία ἐνώπιον τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἓνα ἀπόκοσμο ἢ ἄσαρκο γεγονός, ἀλλά ἡ δυναμική ζωή τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως, ἡ πηγὴ ἀπό τοῦδε καί τῆς δικῆς μας Ἀναστάσεως.

Τά πάντα στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἀναστάσιμα, πασχάλια, κλήσεις διαβάσεων καί ὑπερβάσεων, γιά νά προαισθανθοῦμε καί νά προεορτάσουμε τό τέλος ἐκεῖνο, μετά τό τέλος τοῦ θανάτου, ὅπου ὅταν φτάσει ὁ ἄνθρωπος, θά εἶναι ὄντως ἄνθρωπος, γιατί ἀκριβῶς θά ἔχει νικηθεῖ ἡ παραμόρφωση καί ἡ ἀσχήμια τοῦ θανάτου, θά ἔχει τελειωθεῖ ἡ ἀνάκτιση καί ἀνακαίνιση τῆς δημιουργίας. Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ἡ Ἀνάσταση μᾶς ὑπενθυμίζει τήν πρώτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας, τόν θρίαμβο τοῦ φωτός πάνω στό σκότος (Γεν. 1, 3-5), ὅταν ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἀστραπή τῆς ζωῆς στή νύκτα τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ νέκρωση τοῦ θανάτου καί ἡ καθάρωση τοῦ Ἄδη, καί ἀπαρχή μιᾶς ἄλλης βιοτῆς, αἰώνιας καί ἀκατάλυτης· ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου ἐνσαρκώνεται «ἡ ζωὴ καί ἡ ζωὴ εἶναι τό φῶς τῶν ἀνθρώπων» (Ἰωαν.

1, 4. 5 .9), θαυματουργεῖ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ παράδεισος τῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς. Καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ ἀληθινὸ φῶς καὶ ἡ ἀθάνατη ζωὴ καὶ ἡ ἀκατάλυτη ἀγάπη καὶ ἡ ἀνεξάντλητη χαρὰ, τὰ μεγάλα δῶρα τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ἡμέρας τοῦ Κυρίου, πού εορτάζεται καὶ πανηγυρίζεται ὡς ἡ πρώτη ἀλλὰ καὶ ἡ ἔσχατη ἡμέρα τῆς δημιουργίας, ὡς ἡ εἴσοδος τοῦ μόνου καινοῦ στήν Ἱστορία, ὥστε ἡ Ἀνάσταση νὰ ὀνομάζεται καὶ ὀγδὴ ἡμέρα τῆς δημιουργίας, πού σημαίνεται μετὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέρα, ἐπέκεινα τοῦ χρόνου, ἐγκαινισμὸς τῆς αἰωνίου βασιλείας.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Μέ θερμὲς Πατρικὲς εὐχὲς
Ο Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Τ Η Σ Σ Α Σ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ